

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 11 RUGS. (SEPT.), 14 D., 1921 M. METAI I

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
 Pusei metų 75c.
 Vienas numeris 5c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
 Six Months 75c.
 Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

--

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jura į Amžinosios Tėvynės priepilauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kurį vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

TSR valst.
 respublikos
 biuletenis

Aštuonioliktas Sekmadienis

Po Sekminių

❀ Mišių Lekcija. ❀

IŠ ŠV. POVYLO PIRMOJO LAIŠKO
KORINTIEČIAMS KOR. 1, 4-8.

Broliai: Visuomet dėkoju savo Dievui už jus Dievo malonėje, kuri yra jums duota Jezuje Kristuje, kad visuomi tapote turtingi jame, ir visokiame žodyje ir visokiame žinojime: kaip kad Kristaus liudijimas yra sustiprintas jumoje, taip juog nieko netruksta nei kokioje malonėje laukiantiems apsireiškiant mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus, kuris ir sustiprįs jus iki galui be nuodėmės mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus atėjimo dienoje.

Lekcijos Paaškinimas.

Trumpa šios dienos Lekcija kad jie viską žino, kas krikščir joje yra išreikštas tiktai čionims reikia žinoti. Šv. Po Apaštalo džiaugsmas, kad Kovyilas buvo įkuręs pirmutinę rinto krikščionims viešieji jų krikščionių kuopelę Korinte tikėjimo reikalai gerai sekasi, ir sustiprinęs ją besidarbuo-

damas jōjē per pusantrū metū. Šv. Povyļui iškeliavus atvyko kitū Evangelijos skelbējū. Ir iš jū Korintiečiai patyrē tā patikā buvo girdējē iš Povyļo. Tai-gi Korintiečių širdyse sustiprējo tas tikėjimas, kuris buvo klēs iš Apaštalo liudyjimo.

Buvo Korinte ir kunigū, kurie žmonēms dalindavo V. Jezaus malones su Šventais Sakramentais, Visus tikėjimo dalykus kuriuos galima buvo žodžiu parodyti, tuos Korintiečiai turējo ir naudojosi. Todėl Apaštalas ir džiaugiasi jų dvasiniu turtingumu.

Prie galo šv. Povyļas minēja, kad Korintiečiai laukia apsireiškiant V. Jezaus Kristaus. Tais laikais kada šv. Povyļas gyveno daugelis žmoniū tikėjosi, kad gyvenantiems neišmirus V. Jezus antruktart ateis ant žemės ir viską kitaip pamainys, padarēs pasaulio teismą. Kaikurie tą tvirtindami remdavosi ir šv. Povyļo žodžiais; ypač smarkiai panaudodami kaikuriuos žodžius iš šv. Povyļo pirmojo laiško Tesalonikiečiams. Tesalonikoje

del to itikėjimo į greitą V. Jezaus atėjimą pasaulin buvo pasidarę ir peiktinū daigtū; da-gi žymiai kenksmingū. Todėl šv. Povyļas rašē jiems antrąjį laišką, kuriame aiškiai pažymėjo, juog niekas nežino, kada bus antrasis atėjimas, juog delto reikia būti prisirengusiems visada, juog nesulaukusieji to atėjimo ir numirusieji krikščionys nebus nuskriausti; nes tuomet kelsis iš numirusių ir drauge su gyvaisias pasitiks ateinanti Išganytoja.

Nuo šv. Povyļo laikū per ke-lioliką šimtū metū vis atsirasdavo klaidatikiū tvirtinusių, buk Kristus tuč tuojaus ateis. Tokiū yra ir dabar. Jie vadinasi adventistai, kartais jie pasivadina kitokiais vardais. Tų visū žmoniū mokini-mai yra priešingi V. Jezaus aiškiems žodžiams. Apsakēs pasaulio pabaigą ir antrąjį Savo atėjimą V. Jezus pridėjo: "Bet apie aną dieną ir valandą niekas nežino, nei dangaus angēlai, tik vienas Tēvas" (Mat. 25,36). Todėl ir šv. Povyļas, mokindamas žmones buti visomet pasirengusiems stoti

į Dievo teismą, niekada nesa-
kė, kada tas teismas arba V.
Jezus antrasis atėjimas bus.

Iš šitos Lekcijos pasimo
kykime dėkoti Dievui, kada
dvasių aptarnavimas mūsų pa-
rapijose eina gražiai, be tru-

kumų ir nesiduokime suklaidy-
ti nei adventistams, nei kitokio
vardo išklydėliams, nešiojan-
tiems Šv. Raštą kėšeniuose,
skelbiantiems daigtų priešingų
šv. Raštui.

Mišių Evangelija

SULIG ŠV. MATEUŠO 9, 1-8.

Anuo metu Jezus įlipęs į laivelį persikėlė ir atėjo į sa-
vo miestą. Ir štai atnešė jam stabu ištikną gulinti lovoje.
Ir matydamas jų tikėjimą Jezus tarė stabu ištiktam: Su-
nau, pasitikėk: atsileidžia tau tavo nuodėmės. Ir štai kai-
kurie raštininkai tarė savyje: šitas piktžodžiauja. Ir išvy-
dęs jų mintis Jezus tarė: Kam-gi blogai mintijate savo šir-
dyse? Kas yra lengviau sakyti: Atsileidžia tavo nuodėmės,
ar sakyti, kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte, juog
žmogaus sunus turi ant žemės galybę atleidinėti nuodėmes,
tada tarė paralitikui: Kelkis, imkis savo lovą ir eik namo.
Ir atsikėlė ir nuėjo į savo namus. O minios matydamos nu-
sigando ir garbino Dievą, kuris davė tokią galybę žmonėms.

Evangelijos Paaikškinimas.

<p>Stabo ligą gydytojai iš gre- kų kalbos vadina paraližium. Ji yra tada, kada žmogus neva-</p>	<p>ldo kokios nors savo kuno da- lies. Dažniausiai stabas atima nuo žmogaus valdžią ant sąna-</p>
---	---

rių esančių vienoje pusėje. Teip įvyksta dešinės rankos ir kojos nevaldymas. Kartais kai rēji koja ir ranka pastyrsta. Kartais stabas apima žmogaus apačią. Tada jis valdo abi ranki, bet nevaldo kojų. Pasitaiko stabui apimti pusę burnos, pasitaiko apimti abi koji su abiem rankom, paliekant galvą sveiką. Teip stabo varginamas žmogus gali labai ilgai gyventi. Pavojingiausi yra širdies ir smagenų stabai. Juodu umai padaro žmogui mirtį.

Stabo liga dažniausiai buva iš dirksnių arba nervų netvarkos, o ta netvarka buna arba iš sugedimo arba iš nutirpimo. Širdies ir smagenų stabas nieku met neišgydomas. Kitų sąnarių stabas, kuomet jis buva kilęs iš narių nutirpimo gali staiga pranykti ir žmogus išgyja. Bet kuomet stabas buva kilęs iš nervų sugedimo, tuomet stabas buva neišgydoma liga.

Labai tankiai stabas pasidaro iš to, kad žmogus bepaleistuvaudamas pertankiai susilpnina ir sugadina savo nervus. Tada stabas jau buva ne iš nutirpimo. Asmuo minėtasis šios

dienos Evangelijoje buvo padaręs nuodėmių, nes Išganytojas ėmė apie jį kalbėti ir jas atleido nusikaltėliui. Tai-gi šito ligonio išgydymas buvo tikras stebuklas, o ne vien tik laimingas stabo pasibaigimas nervų nutirpimui perėjus.

V. Jezus žinojo, kad žmonės kurie atnešė stabu ištiktąjį labai pageidavo jo nuodėmių atleidimo, bet jo sveikatos sugražinimo. Tečiaus V. Jezus ėmė kalbėti apie nuodėmes, nes norėjo ta pačia proga parodyti žmonėms, kad turi teisę atleidinėti nuodėmes, ir kad tą galybę patvirtino stebuklu.

Teisė atleidinėti nuodėmes priklauso Dievui, o ne žmogui. Teip pat ir galybė daryti stebuklus yra Dievo galybė, o ne žmogaus. Stebuklu V. Jezus parodė, kad turi abi Dievo galybi: ir daryti stebuklus ir atleidinėti nuodėmes.

Žmonės tą pamatę nusigando. Jų išgastis buvo neprotiniga, nes V. Jezus savo galybę nevartojo, kad kam nors kentų, o tiktai kad padarytų visiems gero ir naudos. Žmonės vis bijosi to, kas galingas, nes

galingieji tankiausiai pavartoja savo galybę silpnesnius skriausti. Ir patys nusigandusieji ne geresni. Jei jie būtų turėję daug didelės galybės, tai būtų skriaudę silpnesnius už save. Jiems rodėsi, kad ir V. Jezus gali teip apseiti. Bet V. Jezus buvo atėjęs ant žemės naikinti skriaudas, o ne daryti jas. Ir mes turime rupintis protingai padoriai naudoti savo jėgas, kad iš jų būtų naudos visiems, o ne skriaudos silpniems. Tada bus mažiau baimės ant žemės.

Jau pusė metų praejo nuo Velykų. Kas žin ar visi tuo laiku buvome išpažinties? Nors Bažnyčia tereikalauja tik Velykinės Komunijos, bet mes patys turetume savo dvasios naudą suprasti. Povojinga yra bū-

ti su nuodėme. Kas pusę metų gali išbuti be išpažinties, tas pusę mėnesio neišbuva be nuodėmės. Su Dievu ir nuodėme negalima juokais apseiti. Jei norime, kad mums neatsitiktų kas bloga, apvalykime savo dušią, išpažinkime savo nuodėmes kunigui, priimkime Šv. Sakramentą ir gyvenkime, kaip katalikams reikia.

Nelaimė buvo, kada stabas atima žmogaus pusę, koją ir ranką. Bet dar didesnė nelaimė, ir ji tankiau pasitaiko, kad žmogaus dvasia pastyrsta ir delto žmogus neapsirupina savo dušios: nesimeldžia, išpažinties nevaikščioja. Saugokimės to ir pajutę greitai subruskime padaryti kas reikia, kad stabas neapimtų mūsų sąžinės.

TIKRASIS KELIAS.

Dievas nutiesė kelius visiems savo sutvėrimams. Ir nėra tikresnių ir teisingesnių kelių už tuos. Kitaip ir buti negali. Kaip Dievas ir didžiausioji Išmintis ir teisybė, taip ir Jo

skirti keliai yra neklaidingi.

Ir visi sutverimai, kurie negavo nuo Dievo liuosos valios, eina jiems skirtais keliais. Neivienas jų nekrypsta niekur į šalį. Jei kas kitas bando iškreipti, tai spiriasi, kiek gali, ir gultinai, arba atsilaiiko nuo iš-

krypimo, arba žūsta, jei pasitū.
lieka iškreiptas.

Taip yra su neprotingais Dievo sutvėrimais.

Dabar pastebekime, kiek yra gerumo, gražumo ir puikiausios tvarkos pasaulyje, neprotingų sutvėrimų tarpe, kuomet jie visi eina sau skirtingais keliais.

Jei pažiūrėsime augštinį padangius, kiek savo paprasta akimi matome gražumo, nepaprastos tvarkos; o kiek mato astronomai per tam tikrus savo prietaisus.

Gi kiek vėl gražumo gamtoje, tiek gyvių tiek negyvių tarpe. Kiek neša ypatybių kiek viena metų dalis.

Visą ta tvarka, tas gražumas ir gerumas -tai paseka iš Dievo surėdymo, iš Jo nuskirtų kelių.

Ir žmogus turi sau nuskirtą tikrąjį kelią.

Tas kelias -tai Dešimts Dievo įsakymų.

Juosius pirmiausia Jis sukrovė žmoguje, jį sutverdamas, o vėliaus aiškiai juos apreiškė. Davė juos žodžiais išreikšti, kad visi aiškiai, gerai supras-

Tuos įsakymus Dievas davė, kad kiekvienas žmogus žinotų savo tikrąjį kelią, kad juo eitų ir kitam į kelią nepareitų.

Nei vienas sutvėrimas neturi nei tiek jėgų, nei išmanymo, kad galėtų buti pats sau užtektinu - t. y. buti be kito palaiškymo. Sutvėrimas turi prikibti prie ko nors, prie kokio nors kelio. Ir jie tvirtai yra prikibę prie savo kelių ir per juos prie Dievo, kuris pats iš savęs viską turi ir nereikalauja, kad kas nors prie Jo esinio pilnybės ką nors pridėtų.

Nors žmogus daug galės ir išminties savyje turi, bet jis ir turi prisikibti prie ko nors, nes pats savęs neužtenka. Jis kaip dulkė pasaulyje yra ir gali, kaip dulkė pranykti. Tat ir žmogus privalo laikytis savo tikrojo kelio.

Be to jis ardytų tvarką, jis draskytų pasaulio grožę ir kenktų pats savo gerovei. Nesilaikydamas sau nuskirto kelio žmogus susikerta su pačia prigimtimi (gamta). Prasideda su ja kova. Nuo jos pats žmogus daug nukenčia.

Nukrypstant nuo tikrojo kelio žmonės dažnai susikerta su kitais žmonėmis, tautos su tautomis, viešpatijos su viešpatijomis. Taigi iš iškrypimo-vaidai, nesutikimai, muštinės, karės.

Aiškus dalykas, kad žmonės visur, *visame savo gyvenime t. y. privatiniam, šeimyniniam, visuomeniniam ir valstybiniam, privalo laikytis tikrojo kelio-Dievo prisakymų.*

Tas tikrasis kelias bus apsauga nuo nelaimių, ir bus kelias į tikrąją laimę.

Žmonės mėgsta patys sau rinktis kelius ir jais keliauti. Bet kaip jiems sekasi tokiais keliais vaikščioti, tai matome iš jų gyvenimo, girdime iš jų pačių burnos.

Žmonės eidami savo keliais, nueina į nelaimių klaną.

Nori geriau eiti tikrojo keliu, laikykitės Katalikiškos Bažnyčios, busi laimingas.. ir tuo keliu eidamas pasieksi Dangaus Karalystę. V. K.

ALASKOS APAŠTALAS.

Alaskos, pačios šiaurinės vakaruose Suv. Valstijų dalies, apaštalas buvo arkivyskupas Seghers. Jo dėka ir pasišventimu tą tolimą kampelį pasiekė Jėzaus Kristaus mokslas. Ten tas apaštalas užbaigė ir savo gyvenimą. Jį nužudė jo paties kelionės draugas, proto pamišimo priepuolyje.

Karolis J. Seghers gimė Belgijoje, gugužio 29 d. 1839 m. Anksti liko našlaičiu. Jo auklėjimo užsiemė jo dėdė. Nors buvo auklėjamas laisvamaniškai, bet neliko laisvamaniu. Dievo malonė vedė jį jam užbrėštu keliu.

Jis nukeliavo Ryman ir įstojo į amerikiečių seminariją. Gegužės 31 d. 1863 m. buvo išvestas kunigu.

Dešimts metų jis darbavosi ant salos Vancouver, Tenai ilsisi dabar jo kunas šv. Andriejaus katedroje. Jo darbas nešė daug vaisių ir buvo labai žymus. 1873 m. jis buvo paskirtas įpėdiniu vyskupo Demers.

Likęs vyskupu, pirmuoju savo darbu pasiskyrė aplankyti

Alaskā. Iki jo laiko vos' tik trys kunigai buvo aplankę tā tolimā kampelī.

Kartu su tēvu Mandart atliko tā tolimā kelionē ī Alaskā 1877 m.

Aplankē Yukon. Pasiēkē Nulato. Jis aplankē vietiniū indijonū giminēs Ten'o kaimus. Jis jiems skelbē Jezaus Kristaus mokslā ir žadējo jiems, kad īsteigs pas juos nuolatinē misijā.

Daug toje kelionėje prisiējo kentēti visokiū nedatekliū, klimato žiaurumā. Bet tai jo nesulaikē nuo darbo.

Skelbē Evangelijā Klukuk'e, Kaltag'e, Naklukayet'e ir kitose vietose pagal Yukono. Sugrižo ī Viktorijā 1878 m.

Sulaukęs 1885 m. pasikvietęs pagelbon tēvus jezuitus, leidosi vėl Alaskon baigti pradėtājī darbā. Darbas ējo gana sparčiai ir pasekmingai.

Tie tolimos šiaurēs žmonēs, tiek baltieji, tiek raudonveidžiai indijonai skaitlīngai priiminējo tikėjimą.

Buvo īsteigtos misijos Sitka ir Juneau miestuose. Buvo nuspręsta, kad du jezuitu per žie-

mā pasiliks prie misijū, o vyskupas su vienu palydovu, vardu Fuller, kēliaus iki Nulato, kad īspildytū, kā prieš šešis metus buvo žadējis indijonams iš giminēs Ten'o.

Keliauti reikējo 1,100 mylių. Toje baisioje ir ilgoje kelionėje vyskupo sankeliauninkas ēmē rodyti proto pamišimo ženklus. Jis pradējo niekinti vyskupā.

Gessetlatoh'e, nteoli itakos upēs Koyukuk jie nēkurį laikā apsigyveno žvejo bakužėje. Vienā rytā Fuller'is prikēlė vyskupā anksti iš miego ir peršovė jī iš šautuvo tiesiog per širdį.

Kad ir vyskupas žuvo, bet jo darbas nežuvo. Jo pakviesti tėvai jezuitai īsteigē daug misijū, pastatē bažnyčių ir turi apie 10,000 krikščioniū.

AR AŠ ESU KAIP KUDIKĖLIS JEZUS?

Vienas labai dievotas vaikėlis gavo paveikslėlį Kudikėlio Jezaus. Kiekvienā dieną jis žiūrėdavo ī jī po keletą kartų delto kad jam tas paveikslėlis

labai patiko.

Jam bežiurint į taip gražų paveikslėlį jo širdyje atsirado noras buti panašiu į Kudikėlį Jezų. Jis mėgino taip šventai gyventi kaip Kudikėlis Jezus, kad gyveno.

Jis kas vakarą savęs klausdavo: "Ar aš buvau šiandien kai Kudikėlis Jezus?"

Ar aš buvau paklusnas kaip Jis?

Ar aš kalbėjau savo maldas taip dievotai kaip Jis?

Ar aš mėginau tarnauti Dievui ir savo artimui taip kaip Jis?

Ar aš augu didume, išmintyje ir malonėje taip kaip Kudikėlis Jezus?"

Tokių būdų tas vaikelis bandė sekti visame Kudikėli Jezu, Jo gyvenimą, Jo darbais ir per tai jis paliko pavyzdį didžiųjų dorybių ir ant galo tapo šventu.

Ar nenorėtum ir tu sekti to pavyzdžio?

Sulietuvino Gėletė.

NETURTĖLIS PASTATĖ BAŽNYČIĄ.

Kiniečių žemėje, netoli mažos bažnytėlės, gyveno labai neturtingas žmogus. Jis beveik visą savo amžių praleido sunkiai besidarbuodamas, kad užsidirbtų sau pragyvenimą. Jis buvo neturtėlis žmonių akyse bet turtingas Dievo akyse.

Vieną dieną tas žmogus nuėjęs pas savo kleboną tarė: "Tėveli ar tamsta negalėtum pas+atyti mūsų kaimelyj naują gražią bažnyčią? Juk ta mūsų menka bažnytėlė visai netinka buti Dievo namu.

Taip, taip brangus prieteliau, atsakė kunigas, labai seniai matau reikalą statyti naują bažnyčią, bet gi iš kur gausime pinigų? Jų neturėdami, turime pasitenkinti ir menka bažnytėle. Dievas mato, kad mes neturtingi. Turime taip kęsti.

"Bet, tėveli, aš noriu statyti bažnyčią" atsakė žmogus. Kunigas gerai jį žinojo, kad jis labai neturtingas delto tarė: "Mano sunau, Dievas tau atlygins už taip prakilnius ta-

vo norus, bet-gi darbu to padaryti negalėsi, nes tavo neturtas to nedaleis, ir aš taip pat esu neturtingas todėl ir negalėsiiva tokio darbo pradėti.

“Bet, tėveli, aš pats noriu už viską užmokėti, visu iškaščius” atsakė žmogus.

Kunigas meiliai pažiūrėjo į tą žmogų tarė: “Aš manau, kad tą suprantį, jog yra reikalaujama didele suma pinigų, kad gražią bažnyčią pastatytum”.

“Taip, aš žinau tą labai gerai”, atsakė žmogus, ir aš neatėjau tėvelio bereikalo varginti. Štai pinigai”; ir išėmęs padėjo reikalaujamą sumą pinigų.

Nustebintas kunigas tokiu nepaprastu atsitikimu tarė:

“Sunau, iš kur-gi tu galėjai gauti tiek pinigų? Jug gyvenimi neturtingai?” — “Tas tiesa” atsakė žmogelis, “bet jau keturiasdešimts metų, kaip aš turiu tą mintį, kad pastatyti Dievui namus. Maniau sau, koks tai but man džiaugsmas mano senatvėie, jei aš galėčiau pastatyti Jezaus vardu gražią bažnyčią mūsų kaime. To-

del aš mechiau į šalį visus gyvenimo smagumus, kokiais galėjau naudotis tuos turtus turėdamas, o vedžiau neturtinčiausį gyvenimą ir vartojau praščiausius drabužius kad tik tą šventą darbą įvykdyčiau; ir kada tą bažnyčia bus jau pastatyta, tai tada bus mano linksmiausios gyvenimo valandos”.

Tada Misijonorius priėmė tas dovanas ir pastatydino puikią bažnyčią.

Tas žmogus turėjo laimę da prieš savo mirtį matyti tą bažnyčią užbaigtą.

Neužilgo tas geras žmogelis laimingai numirė. Dievas jo sielą pasiėmė į dangų ir gausiai atligino už platinimą Jo garbės ant žemės.

Sulietuvino Gėlėlė. .

ŠV. PRANCIŠKAUS TREČIOJI VIENUOLIJJA.

Šiais didelio progreso visoje mokslo šakose ir išradimų laikais pasaulis traukte traukia prie savęs žmones, kad už miršus savo augščiausius siekius, visą domą atkriepę į jo prasimanymus ir pagamnitus

gašlumus (raskažius); ir nėra nuostabu, jei dabar žmonės daugumoje, pavilioti tais pasaulio gašlumais ir jo linksmybėmis, užmiršta Dievą, amžiną gyvenimą ir kas prie jo veda, tikėjimą ir dorą. Žodžiu sakant, pasineria materializme ir apart šio pasaulio daugiaus nenori nieko matyti; nei žinoti. O ar žmogus randa šia me pasaulyje tikrąją laimę, kokios žmogus trokšta ir jį ieško? Ne! Niekuomet.

Kaip kituomet Izraelitų karalius Saliamonas, paragavęs šio pasaulio linksmybių ir kuno gašlumų, paskui šaukė: "Tuštybių tuštybė ir viskas tuštybė", taip ir dabar nevienas, ragaudamas jo smagumų ir nerasdamas pageidaujamos laimės arba sau galą daro, arba kur ligoninėse baigia nelaimingai savo amžių. Štai Amerikos laikraščiai praneša, kad vienais metais 1919 39 milijonieriai nusigalabino, apie 70 didžturčių moterių nusižudė ir daugybe kitų turtingų žmonių sau galą padarė. Ko jiems truko, visako per pilnai turėjo, bet neturėjo savo širdyje Dievo,

tikėjimo ir doros ir žuvo.

Kitaip ir negali būti: štai ką rašo šv. Jonas Ap. savo laiške: "Nemylėkite pasaulio nei to, kas pasaulyje yra. Jei kas pasaulį myli, nėra jame Tėvo meilės, nes visa, kas yra pasaulyje, yra kuno pageidavimas, ir akių pageidavimas ir gyvenimo puikybė; tai ne iš Tėvo yra bet iš pasaulio. Ir pasaulis praeina ir jo pageidavimas, kas-gi daro Dievo valią, pasilieka į amžius" (I Jon.2, 15-17)

Taigi ne pasaulis duoda mums tikrą laimę bet Dievas duoda tiems, kurie Jį visuolabiausiai myli ir pildo Jo valią, tai yra, užlaiko Jo prisakymus. Tas tiesa, kad ši žemė su visais turtais ir gerybėmis Dievo yra žmonėms duota bet patį žmonėms tam yra Dievo sutverti, kad Dievą pažintų, mylėtų, garbintų ir Jam tarnaudami amžinai būtų laimingi. Tame tai ir yra žmogaus laimė ir čia ant žemės ir po mirčiai danguje. Todėl tikrą tiesą kalba šv. Augustinas, sakydamas: "nenusiramins mūsų širdys iki ne atsilsės Dievuje". Tai kad nei jokios pasaulio linksmybės, nei

joki smagumai neužganėdins širdies arba dušios troškimų, nes mūsų širdis yra sutverta Dievą mylėti ir tiktai toje meilėje atranda tikrąją laimę. Kad tai tikra tiesa yra, tai tą patvirtina šventieji, kurie čia ant žemės gyvendami, mylėjo labiausiai Dievą, o Dievuje mylėjo ir žmones ir kitus sutvėrimus ir datyrė dar ant žemės tokios laimės, kad šaukte šaukė: “gana, gana, Viešpatie, nes mūsų širdis tame kune ne išlaikys”. O ką-gi besakyti apie tai, kokią dabar laimę vartoja danguje!

Ko jie nedarė, kad parodžius savo meilę del Dievo? Vieni iš jų atsiskyre nuo šio pasaulio, keliavo į tyrus, kad tenai be kliučių išpasaulio pusės galėtų apie Dievą mąstyti ir dorai gyventi, kiti įstojo į vieno lynus, o tokių maždaug šiais laikais yra apie tris šimtai tukstančių, stengiasi savo gyvenimą patobulinti ir atranda ramybę ir dvasios pasitenkinimą jau čia ant žemės. Bet ne visi gali į vienuolynus stoti, todėl šv. Pranciškus, norėdamas ir pasaulinius labiaus prie Dievo

patraukti, įsteigė Trečiają Vienuoliją arba Tretininkų brolių visiems luomams ir žmonėms, kurie, negalėdami aplesiti pasaulį, vienok trokšta Dievą mylėti ir tobuliau gyventi.

Štai dabar yra gera progą stoti į Tretininkų vienuoliją, kadangi šiais metais apvaikšiosime 700 metų sukaktuves šv. Pranciškaus dienoje spalio 4 d. arba sekantį sekmadienį. Prisirasykite prie tos didelės Pranciškonų šeimos, kuri yra prasiplatinusi po visą pasaulį, kurią galvina savo dvasia, jos didžiai garbingas Įsteigėjas Serapiškas Tėvas, šv. Pranciškus iš Asyžiaus. Jis daug išpraše malonių nuo Dievo žmonėms, kuomet gyveno ant žemės, tai tuo labiaus dabar gali išprašyti danguje budamas. Tad visi kurie norite labiaus Dievą mylėti, tobuliaus gyventi, rašykities į tą šventą Pranciškonų šeimyną.

(bus daugiau.)

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

SOCIJALISTAMS NEPASISEKĖ.

PARYŽIUS. Granoblės miesto, majoru buvo kelis metus socialistas. Jis pasirašė katalikų priešų sudarytą dekretą. Sulyg to dekreto uždrausta buvo bažnyčiose skambinti varpais.

Jei kada ir leidžiama buvo skambinti, tai ne ilgiau 3 minutų.

Vietos dvasiškija pasiskundė į Valstybės Tarybą, pirmausią teisybės instanciją. Jie tenai išlošė. Majoras-socialistas turėjo panaikinti savo dekretą. Bažnyčios turi teisę naudotis varpais sulyg esamųjų nuo seniau papročių.

MARŠALAS FOCH.

Šįmet rudenį žada atsilankyti Amerikon Francijos maršalas Foch'as, vyriausis santarvės kariuomenių vadas.

Tautinė Katalikų Vyrų Taryba pakvietė aplankyti ir jų buveinę Washingtone, jei reikalai leis.

Taryba per savo pirmininką admirolą Benson'ą gavo atsakymą, kad mieliai priima jų pakvietimą ir juomi pasinaudosiąs, jei aplinkybes tik leis.

Amerika rengiasi jį gana puikiai pasitikti.

POPIEŽIAUS DOVANA.

BADGRIESBACHAS. -Vokietija.— Neseniai tenai nekuris užmušėjas nužudė p. Erzbergerį, vokiečių katalikų vadą.

Už jo gražius darbus ir pasidarbavimą Katalikų Bažnyčios naudai, popėžius buvo jam dovanojęs deimantinį žiedą. Nuo tada Erzberger visomet tą žiedą nešiojo ant savo piršto.

Kuomet jį užmušė, tai žiedas kažin kaip nusmuko nuo piršto ir įkrito į žoles. Buvo manyta kad užmušėjai jį pasisavino. Bet policija basekdama galutinai rado žolėse.

SAKSONIJOS KATALIKAI.

(Vokietijoje).

Vokietijos katalikai dirba

tvirtai, ramiai ir išmintingai.

Dabar, neseniai buvo jų kongresas mieste Goslar, Brunsviko Kunigaikštystėje. Toje provincijoje katalikai buvo labai varžomi. Vienok jie laikėsi tvirtai ir vis žengė pirmyn.

Kongrese žymiausią kalbą pasakė kun. Voss, Osnabrucko katedros klebonas.

Jis kalbėjo apie padėjimą Katalikų Bažnyčios Vokietijoje. Jis žymėjo, kokios turi būti katalikų pažiūros į valdžią: "Mes remiame valdžią" sakė jisai, "bet mes norime krikščioniškos valstybės. Mes norime, kad katalikų vaikai gautų krikščionišką išauklėjimą, krikščioniškose mokyklose. Mes nenorime nei betikybinių mokyklų, nei maišytų, nes jos neišdirba vaiko budo. Katalikai tėvai privalo visur steigti savo draugijas ir sutartinai kovoti už tikėjimą ir vaikų nekaltybę. Mes neturime tylėti, bet šaukti balsiai, nes tik tiek ir gausime, kiek reikalausime.

Taip pat reikalaujame, kad į vadiškas vietas renkant žmones kad būtų lygybė, kad katalikai turėtų savo teises. Dabar

socijalistai savinas sau teises, kitiems palikdami sunkesnes priedermes. Reikalaujame, kad paskyrimai būtų daromi atsižiurint į vertę ir užpelnus, o ne į partiją. Tik krikščionniška valdžia pajus, kad katalikai yra jos tikroji parama."

Ir lietuviams katalikams reikia labai skubiai organizuotis į L. R. K. Federaciją, kad galėtume apginti savo teises nuo bedievių pasikėsinių.

NAUJAI PRIĖMĘ KATALIKŲ TIKĖJIMĄ.

Kunigaikščiutė Anastazija iš Užkaukazinės Georgijos. Ji yra profesoriu kalbų Vilniaus universitete. Perėjo iš stačiatikių į katalikų tikėjimą.

Ponia Antonina Funk iš Chicagos. Ji turi advokato diplomą. Labai pasižymėjo kuomet ėjo Liberty ir Victory pasolos vėjus.

Tą pačią dieną vyskupas Columbus'o O. padirmavojo savo katedroje 27 atsivertusius.

Dr. Carl P. Shervin sykiu su tikėjimą.
savo moteria. Vėliausiai jis bu-
vo Chimijos profesorius For-
dham'o universiteto. Ji rašinė-
jo į moksliskus žurnalus.

Pastorius Arthur Stanton.
Buvo Baptistų ministeriu Bou-
rnemouth'e, Anglijoje.

Jonas J. Gordon, Denver Co-
lorado. Jis yra teisėjas ir as-
sistentas Suv. Valstijų Advo-
kato.

Gegužės 15 d. vyskupas Sli-
han suteikė Dirmavonės sakra-
mentą 44 atsivertėliams, šv. El-
zbietos bažnyčioje, Baltimorė-
je.

MEILĖS KALINYS.

Kas savo turtus kasdien tau aukoja,
Kas tau į širdį nuolatos dunksnoja:
Kalinyš meilės, altorių budėdamas,
Tave prie savęs patraukti norėdamas.

Kas-gi nelaimėj tave suramina,
Kas tavo sielą, suspausta gaivina,
Jezus, kurį tų užmiršai mylėti,
Į širdį savo Jį priiminėti.

Tas, kurs kenčia altoriaus namelyj,
Per ilgus metus menkoj bažnytėlėj,
Ištiestom rankom tavęs fenai lapkia
Tyliu, maloniu balsu Jisai šaukia.

Ateik, vaikelį duoki širdį tavo,
Aš ją pripilsiu malonėmis savo.
Kurios tau padės priešus nugalėti,
Ir savo sielą nekaltą turėti.

Gėlelė.